

Hvis mennesker ikke gør det som et lille lys viser, som er hans pligt, - så vil større lys blot afsløre upålidelighed, og forsømmelighed mod de velsignelser han har fået. "Den, der er tro i det små, er også tro i det store. De, der er uærlig i det små, er også uærlig i det store." Lukas 16,10. De som nægter at blive oplyst af Moses og profeterne og beder om at få udført et forunderligt mirakel, vil ikke blive overbevist om han så fik dette.

Lignelsen om den rige mand og Lazarus viser hvordan de to klasser, som disse mænd repræsenterer, bliver anset i den usynlige verden. Der er ingen synd i at være rig, hvis rigdommene ikke opnås uretmæssigt. En rig man kan ikke fordømmes for at have rigdomme, men dommen hviler på ham hvis midlerne han har fået betroet, bruges på selviskhed. Han kunne langt bedre lægge sine penge ved Guds trone, og bruge dem til at gøre godt. Døden kan ikke gøre nogen fattig som bruger sit liv på at søge efter evige rigdomme. Men det menneske som samler rigdomme til sig selv, kan ikke tage noget af dette med til himlen. Han har vist sig som en upålidelig forvalter. I løbet af hans liv har han gjort gode ting, men han glemte sin forpligtelse over for Gud. Han sikrede sig ikke den himmelske skat.

Den rige mand, som fik så mange muligheder, fremstilles for os som én der burde opelske sine gaver, så at hans gerninger kan føre til noget stort på den anden side, har fået åndelige fremskridt ud af det. Formålet var genløsning, ikke kun at udslette synd, men at give de åndelige gaver tilbage til mennesker, der var gået tabt på grund syndes forklejning kraft. Penge kan ikke føres videre til det næste liv, de behøves ikke der; men de gode gerninger der gøres for at vinde sjæle til Kristus, føres med til de himmelske sale. Men dem der selvisk brugte Herrens gaver på sig selv, forlod deres trængende medskabninger uden at hjælpe og gjorde intet for at fremme Guds værk i verden, de vanærer deres Skaber. Røveri mod Gud står skrevet over for deres navne i himlens bøger.

Den rige mand havde alle de penge han kunne skaffe sig, men han besad ikke de rigdomme, som ville give det rette regnskab hos Gud. Han levede som om alt han havde var hans eget. Han forsømte Guds kald og de lidende fattiges krav. Men til sidst kommer et kald som han ikke kan sætte til side. Med en kraft som han ikke kan betvivle eller modsætte sig, pålægges han at forlade de præmisser som han ikke længere forvalter. Den tidligere rige mand reduceres til håbløs armod. Kristi retfærdighedsklædning, vævet på himlens vævestol, kan aldrig dække ham. Han som engang bar rige purpur, de fineste linnedklæder, reduceres til nøgenhed. Hans prøvetid er til ende. Han førte intet til verden, og han kan ikke få noget ud af den.

Kristus opløftede forhænget og viste dette billede for præster og herskere, skriftkloge og farisæere. Se på dette, du er rig på denne verdens gods og er ikke rig over for Gud. Vil du ikke betragte dette sceneri? Det som værdsættes så højt blandt menneskene, er afsky i Guds øjne. Kristus spørger: "For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden og bøde med sit liv?" Markus 8,36. 37.

Gælder det jødiske folk

Da Kristus gav lignelsen om den rige mand og Lazarus, var der mange iblandt jøderne som var i den rige mands ynkværdige situation, der brugte af Herrens

Alt dette kunne Israels lærere have vidst, ved at ransage de hellige skrifter som de var stolte af at bevare og udlægge. Havde David ikke skrevet – David, som var faldet i dødelig dynd – "Flakker jeg om som et vildfarent får, led da efter din tjener." Salme 119,176. Havde Mika ikke åbenbaret Guds kærlighed for synderen og siger: "Hvilken gud er som du, der tilgiver skyld og bærer over med synd hos den rest, du ejer? Du, som ikke bliver ved at være vred, men holder af at vise godhed."? Mika 7,18.

Det mistede får

Kristus mindede ikke den gang Sine tilhørere på Skriftens ord. Han appellerede til de vidner de havde erfaret. Den udstrakte højslette øst for Jordan gav overmådelige græsgange for hjortene, og mange mistede får strejfede hen over kløfterne og over de bevoksede bakker, for at blive fundet af og ført tilbage til fårehyrdens varetægt. I selskabet omkring Jesus var der hyrder, og også mænd som havde investeret penge i hjorte og hyrder, og alle satte pris på Hans illustration: "Hvis en af jer har hundrede får og mister et af dem, lader han så ikke de nioghalvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det?"

Disse sjæle som du foragter, sagde Jesus, er Guds ejendom. De er Hans ved skabelsen og ved genløsningen, og de har værdi i Hans øjne. Ligesom hyrderne elsker sine får, og kan ikke slappe af hvis et af dem går tabt, ligeså elsker Gud enhver udskudt sjæl i uendelig høj grad. Mennesker kan fornægte Hans kærligheds påberåbelse, de kan strejfe væk fra Ham, de kan vælge en anden mester; alligevel er de Guds, og han længes efter at genvinde Sine egne. "Som hyrden holder øje med sin hjord, når hans far er spredt rundt om ham, således vil jeg holde øje med mine får og udfri dem fra alle de steder, hvor de blev spredt på de mørke skyers og mulmets dag." Ezekiel 34,12.

I lignelsen hvor hyrden går ud for at opsøge et får – den allermindste som kan regnes med. Så hvis der kun var én fortabt sjæl, ville Kristus have døet for denne.

Fåret som forvildede sig ud af folden, er de mest hjælpeløse af alle skabninger. Fåret må opsøges af hyrden, for det kan ikke finde vejen tilbage. Sådan er det med den sjæl der strejfer bort fra Gud; han er ligeså hjælpeløs som det tabte får, og var denne guddommelighed ikke kommet ham til undsætning, vil han aldrig kunne finde vej til Gud.

Hyrden som opdager at eet af hans får mangler, ser ikke ligegyldig på hjorten som er i sikkerhed og siger: "Jeg har nioghalvfems og det vil koste mig for meget besvær at gå ud for at opsøge det som mangler. Lad ham komme tilbage, og jeg vil åbne døren til fårefolden, og lade ham komme ind." Nej, ligeså snart at fået løber ud, bliver hyrden ked af det og bekymret. Han tæller hjorden igen og igen. Han sover ikke før dette ene mistede får er fundet. Han forlader de nioghalvfems i folden, og går ud for at opsøge det strejfende får. Jo mørkere og mere stormfuld natten er, jo farligere vejen er, des større iver har hyrden og er mere seriøs i sin søgning. Han gør alt for at finde det ene mistede får.

Hvilken lettelse er det ikke for ham at høre dets første spæde råb i det fjerne. Når han følger lyden, kravler han stejlt op, og tager til kanten af afgrunden, med risiko for hans eget liv. Således søger han, medens råbet bliver svagere, siger det ham at hans får er ved at dø. Til sidst belønnes hans anstrengelser; det tabte er fundet. Han skælder ikke ud på det, fordi det har kostet ham så mange problemer. Han driver det ikke med pisken. Han prøver ikke en gang at føre det hjem. I sin glæde tager han den skælvende skabning på sine skuldre; hvis det er forslået og såret, og klynger det ind i sine arme, presser det tæt til hans bryst, så hans eget hjertes varme kan give det liv. I taknemmelighed for, at hans søgning ikke var forgæves, tager han det tilbage til folden.

Tak Gud, Han har ikke givet vor fantasi noget billede om en sørgmodig hyrde der vender tilbage uden fåret. Lignelsen taler ikke om svigt men om at det lykkes at redde og glæden derved. Her er den guddommelige garanti for at ikke et eneste vildfaren får fra Guds hjort bliver overset, ikke en eneste efterlades uden at komme til undsætning. Enhver som vil lade sig løskøbe, vil Kristus redde fra fordærvsens hul og fra syndens tornebusk.

Fortvivlede menneske! - fat mod, også selvom du har gjort noget ondt. Tro ikke at Gud måske vil tilgive dine overtrædelser og lade dig komme frem for Hans nærhed. Gud har gjort det første skridt. Selvom du er i oprør imod Han, gik Han ud for at opsøge dig. Med hyrdens ømme hjerte forlod han de nioghalvfems for at gå ud i ørkenen at finde de fortabte. Den forslåede og sårede sjæl, der er ved at gå til, omfavner Han med sine kærlige arme, og bærer det med glæde til den sikre fold.

Jøderne lærte at han først må angre før Guds kærlighed kan brede sig til synderen. Efter deres syn, er anger noget mennesker skal tjene sig til i himlens gunst. Og det var den tanke som fik Farisæerne til at bryde ud i forbavselse og vrede: "Den mand tager imod syndere" Efter deres tanker skulle Han ikke lade andre nærme sig, end dem som havde angret. Men i lignelsen om det fortabte får, lærer Kristus at frelsen ikke kommer når vi søger efter Gud, men når Gud søger efter os. "Der er ingen forstandig, ingen, der søger Gud. De er alle kommet på afveje." Romerne 3,11. 12. Vi angre ikke for at Gud skal elske os, men Han åbenbarer Sin kærlighed for at vi måtte angre.

Når det vildfarne får kommer hjem igen, kommer hyrdens taknemmelighed til udtryk i melodiske glædessange. Han kalder på sine venner og naboer, og siger til dem: Glæd jer med mig, for jeg har fundet det får, jeg havde mistet. Så når den store Fårehyrde finder et vildfarent får, går himlen og jorden sammen i taksigelse og glæde.

"Sådan bliver der større glæde i himlen over en synder, der omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke har brug for omvendelse." I farisæere, sagde Kristus, betragter jer selv som favoritter til himlen. I mener at I er sikre i jeres egen retfærdighed. Vid da, - at hvis I ikke behøver omvendelse, så er Min mission ikke til jer. Disse stakkels sjæle som mærker deres armod og syndighed, er dem som jeg er kommet for at redde. Himlens engle er interesseret i disse fortabte, som I foragter. I beklager jer og håner når en af disse sjæle, slutter sig

sit forhold til Abraham for frelse. Røveren på korset sendte sin bøn til Kristus. "Husk mig, når du kommer i dit rige," sagde han. (Lukas 23,42.) Og svaret kom straks: Sandelig siger jeg dig i dag (da han hang på korset under ydmygelser og lidelser), du skal være med Mig i Paradiset. Men den rige mand bad til Abraham, og hans bøn blev ikke tilstået. Kristus skal ophøjes til at være "fyrste og frelser ved sin højre hånd for at give Israel omvendelse og syndsforladelse." Apg 5,31. "Der er ikke frelse i nogen anden." Apg 4,12.

Den rige mand tilbragte sit liv i selvbehag, og han så for sent, at han havde ikke forberedt sig for evigheden. Han erkendte sin tåbelighed, og tænkte på sine brødre, som ville fortsætte sådan som han gjorde, at leve efter eget behag. Så stillede han spørgsmålet: "Så beder jeg dig, fader, at du vil sende ham [Lazarus] til min fars hus, for jeg har fem brødre, for at han kan advare dem, så ikke også de kommer til dette pinested." "Men Abraham svarede: De har Moses og profeterne, dem kan de høre. Nej, fader Abraham! sagde han, men kommer der en til dem fra de døde, vil de omvende sig. Abraham svarede: Hvis de ikke hører Moses og profeterne, vil de heller ikke lade sig overbevise, selvom én står op fra de døde."

Da den rige mand anmodede om flere beviser til sine brødre, fik han klart at vide, at skulle han få dette bevis, vil de ikke blive overbevist. Hans anmodning kritiserede Gud. Det var som om den rige mand havde sagt: Havde du advaret mig mere grundigt, ville jeg ikke være her. Her vises Abraham til at svare på dette spørgsmål og siger: Dine brødre er blevet advaret tilstrækkeligt. De har fået lys, men de ville ikke se; sandheden er blevet fremstillet for dem, men de ville ikke lytte.

"Hvis de ikke hører Moses og profeterne, vil de heller ikke lade sig overbevise, selvom én står op fra de døde." Disse ord viste sig som sande for det jødiske folks historie. Kristi sidste og afgørende mirakel var oprejsningen af Lazarus i Betaina, efter at han var død i fire dage. Jøderne fik dette forunderlige bevis for Frelserens guddommelighed, men de forkastede det. Lazarus stod op fra de døde og frembar sit vidnesbyrd for dem, men de forhærdede deres hjerter imod alle beviser, og søgte endog at tage hans liv. (Johannes ev 12,9-11.)

Loven og profeterne er Guds udpegede agenter for menneskenes frelse. Kristus sagde: Lad dem lægge mærke til disse beviser. Hvis de ikke lytter til Guds røst i Hans ord, vil det ikke bemærke at der rejser sit et vidnes vidnesbyrd sig fra døde.

De som lægger mærke til Moses og profeterne, vil ikke forlange større lys end det Gud har givet; men hvis menneskene forkaster lyset, og ikke påskønner de anledninger de har fået tilstået, vil det ikke lykkes, hvis nogen fra de døde skulle komme til dem, med et budskab. De vil ejheller blive overbevist af dette budskab; for de som forkaster loven og profeterne forhærder deres hjerter så de vil forkaste al lys.

Samtalen mellem Abraham og den tidligere så rige mand var symbolsk. Lektien der samler op om dette, er at enhver har lys nok til at udføre de pligter han er pålagt. Menneskets ansvar står i forhold til hans anledninger og privilegier. Gud giver enhver lys og nåde nok til at gøre det arbejde Han har givet ham at gøre.